

[Jørgen Jensen]

også for nærværende det kommunistiske parti – fra fremskridtspartiets side, at den fare, vi føler, ligger et helt andet sted. Der er en langt større trussel imod demokratiet end den, som fremkommer ved, at regeringen eventuelt går lidt længere, end det er normal kutyme i det borgerlige samfund, med hensyn til at udnytte embedsmændene. Hver eneste folketingsmand får hver måned fra banker og store virksomheder deres vurdering af både den økonomiske situation i Danmark og udenrigspolitiske begivenheder. Det er ikke så mange dage siden, en bank gennem sin ekspert udtalte sig om vores kronens stilling og dermed var med til at skabe en diskussion heromkring, som kunne påvirke beslutningsprocessen, og det er efter vor opfattelse i langt højere grad med til at præge både mulighederne politisk og den indflydelse, som menneskene skal have.

Jeg vil også godt sige vedrørende spørgsmålet om folketingets indflydelse og det nødvendige i at kunne få alle oplysninger, at vi er ikke modstandere af oplysninger. Tværtimod sagde vi, da vi stillede et spørgsmål i sidste uge, at betingelserne for en demokratisk proces er, at vælgerne ved noget om, hvad der er sket, og hvad politikerne ønsker der skal ske, og i hvilket omfang de har overholdt de valgløfter, de har givet, og hvad baggrunden kan være for, at man ikke har gjort det. Men her vil jeg da godt pege på, at efter vor opfattelse er den største fare for folketinget ikke brugen af embedsmændene, men de partipolitiske forlig, som bliver indgået her i folketinget hen over hovedet på folketingets medlemmer, hvor vi gang på gang er i den situation, at uanset hvilke oplysninger man har fra embedsmændene, kan man ikke tage stilling. Det mest talende eksempel er vel i og for sig augustsamlingen, hvor vi sad i udvalgene og kunne få alle de oplysninger, vi ville have fra embedsmændene, men der sad partier i udvalgene, som sagde: uanset hvilke oplysninger vi har, kan vi her og nu ikke tage stilling til tingene. Vi må vente og se, om vi går ind i et forlig eller går ud af et forlig. Det er afgørende for vor stilling, ikke oplysningerne, ikke adgangen til embedsmændenes beregninger osv., men alene de betingelser, som var stillet for at gå ind i et forlig, som havde et helt andet indhold end saglige oplysninger, som var en nøgtern og kold politisk vurdering ud fra de interes-

ser, som man repræsenterede. Derfor synes vi ikke, at det grundlag, diskussionen, er rejst på, giver baggrund for at diskutere alt det, som er det væsentlige for at udvikle demokratiet i Danmark.

Maisted (FP):

En af de ting, der har været nævnt i denne debat, er det uheldige i politiske besættelser af stillinger i centraladministrationen. Her rører vi nok ved noget meget væsentligt, og det kan ikke undre nogen, at hr. Ole Olsen fra SF ikke synes, det er noget særligt at diskutere, for det er simpelt hen et spørgsmål om, hvem der har den reelle magt her i samfundet.

Socialdemokratiet kalder sig et arbejderparti, men er det ikke en kendsgerning, at det er et parti, der først og fremmest tilgodeser den herskende klasses interesser? Det er først og fremmest dem, det gavner. Det giver efter for deres krav om opnormeringer og deres lønkrav, og det presser konstant skattegrundlaget op for både at have til lønninger og til skatter. Det er altså ligegyldigt, om det er den jævne mand, der skal betale til den herskende klasses ekspansion. Som argumenter fører de frem, at de hjælper i humanitetens tjeneste, og de fører frem, at vi mangler trivsel. Hvad er et hjem uden en psykolog og en ungdom uden pædagoger? De slår på angsten for sygdom og død og flugten fra det legemlige arbejde.

Det er det parti, der kalder sig et arbejderparti, der støtter disse grupper, og derfor er det en meget vigtig del af diskussionen i dag, om det ikke er dem, der påvirker en socialdemokratisk regering. Og her har man altså bare fået en af de eksperter, der sidder i partistyrelsen, til at rette en henvendelse til de andre eksperter, uden at folketinget var klar over det.

Efter min opfattelse bliver arbejderne vildledt af socialdemokratiet, for det er helt indlysende, at de, der betaler gildet, er arbejderne. Tjenestemændene kan nedsætte deres produktivitet, og de kan forøge efterspørgslen, og så kan de altså få flere stillinger og højere lønninger. Men med arbejderne er det lige omvendt; de skal øge deres produktivitet for at få øgede lønninger, og det er fantastisk, at man her i den senere tid har set, at en virksomhed som f.eks. A. P. Møller, som